

A májusi közgyűlés első napja

— Interpellációk, indítványok, választások —

(*Saját tudósítónktól.*) A ma délután kezdődött közgyűlés iránt fölötté élénk érdeklődést tanúsítottak a városatyák, nem maradt üresen egyetlen pad sor sem. A karzatnak is nagy közönsége volt, mely látható izgalommal kísérte a közgyűlés eseményeit. Különösen a vágóhidról tett súlyos teleplezéseket hallgatták mohó érdeklődéssel a városatyák, (a közgyűlésnek erről a részéről külön cikkben számolunk be), majd a kedélyeskedés terére csaptak át akkor, amikor a tűzoltó-parancsnok ellen irányuló „vádak” kerültek asztalra. Szűrés megjegyzések, szellemes persziflázások röpكدtek a levegőben és konstatálni kell, hogy igen jól mulattak a városatyák. Ezért aztán alapszámban véve keveset is végeztek. Az ötvenhat pontból álló tárgysorozatnak csak hét pontját sikerült lepergetnie az elnöknek. A részletekről alábbi tudósításunkban számolunk be:

Az ülés megnyitása után Rack Lipót dr. osztályjegyző felolvassa a *polgármester havi jelentését*, amelyet hozzászólás nélkül tudomásul vesznek. Ezután a közgyűlés áttér az *interpellációkra*.

Kormányos Benő dr. a Takaréktár-utcai fasor kivágatása miatt intézett interpellációt a polgármesterhez. Bakor Pál helyettes-polgármester válaszol az interpellációra s a fák kivágatását a Takaréktár-utcai kereskedők kérték azért, mert a lombos platánok eltakarták a cégtáblákat. Az utca gyalogjárója egyébként is oly keskeny, hogy már a forgalom könnyedsége érdekében is ki kellett vágatni a fákat. Kéri a közgyűlést, hogy a választ vegye tudomásul. Kormányos Benő dr. nem veszi tudomásul a választ.

A közgyűlés az előadó és Kormányos ismételt felszólalása után *tudomásul veszi*.

Juhász Antal a Kálvária-utca rendezésének halogatása miatt interpellál. A tanács a válasz szerint a vállalkozóval kötött szerződésben az utca rendezésére ez év őszéig adott határidőt, a munkálatok befejezését nem kérheti előbb a rendezéssel megbízott cégtől. A közgyűlés tudomásul veszi a tanács választát.

Következett Fajka Lajos dr. interpellációja Papp Ferenc tűzoltóparancsnok ismert ügyében. Somogyi Szilveszter dr. főkapitány olvasta föl az interpellációt, mely tizenegy pontban különböző vádakot csoportosít a tűzoltóparancsnok ellen.

Wimmer Fülöp: Ez nem komoly dolog! Fajka Lajos: Nem akarok Wimmer urtól komolyságot tanulni.

Wimmer: No-no...

Somogyi Szilveszter dr.: Vád az is, hogy kimult egy ló...

Wimmer: Bár az interpelláció is kimulta már!

Somogyi Szilveszter dr. tovább olvassa az interpellációt. Pontonként meg is cáfolja a vádakát. Annál a pontnál, hogy a tűzoltóparancsnok a város faanyagát használta volna a fürdőkabinjához, felmutatja a corpus deliktit: két darab fát, melyek a mérnökség szerint különböző méretűek. Számlát is mutat föl, hogy kitől rendelte az anyagot a tűzoltóparancsnok. A referátum végén kéri a főkapitányt a közgyűlést, hogy a tanács választát vegye tudomásul.

Fajka Lajos dr. nem veszi tudomásul a tanács választát. Előrebocsátja, hogy a tűzoltóparancsnokot sokkal jelentéktelenebb személynek tartja, semhogy...

Fölkiáltások: Személyes ügy! Ne kicsinyeskedjen!

Wimmer Fülöp: Akkor minek kezdi ki?

Dobay Gyula dr.: Ebből ugyis párbaj lesz!

Fajka dr. folytonos zaj közepette tovább beszél. Azt mondja, hogy a főkapitány olyan alapos védőbeszédet dolgozott ki a tűzoltóparancsnok mellett, hogy Vázsonyi vagy Balassa Ármin dr. ...

— Óhó!

... se csinálhatott volna különben. Tisztelt bizottság — mondotta, — beigazolom állításaim javarészét.

Fölkiáltások: Eláll! Ne beszéljen már!

Fajka óriási zajban tovább beszél, de alig lehet szavát érteni. Az elnök folyton rázza a csengetyűt.

Fajka: A város tulajdonát képező kocsin a tűzoltóparancsnok hölgyekkel kucsiroz.

Kormányos dr.: Hát olyan nagy baj az?

Fajka: Az az állításom is megáll, hogy egy ló a tűzoltóparancsnok könnyelműsége miatt medencecsonttörést szenvedett.

Lövész Antal: Hát az is vád, ha egy ló medencebajt kapott?

Fölkiáltások: Szavazzunk! Hogy lehet ilyeneket a közgyűlésbe vinni!?

Ismét hatalmas zaj tör ki. Elnök a csengetőt rázza:

— Elrendelem a szavazást — mondja — akik a tanács választát tudomásul veszik, álljanak föl.

A közgyűlés háromnegyed része feláll. Elnök: Óriási többség!

Fajka: Ellenpróbát kérek, nincs többség!

Elnök: Konstatáltam a többséget, nem tartok ellenpróbát.

A közgyűlés ezután áttér az *indítványok tárgyalására*.

A Lengyel-utcai lakosok több ízben panaszkodtak amiatt, hogy kikövezetlen és felöltetlen utcájukban a forgalom lebonyolítása igen nagy nehézségekbe ütközik. Kószó István dr. az utca teljes rendezését kéri indítványában. A tanács a Lengyel-utca rendezését az általános városrendezési programban megállapított sorrend szerint javasolja elrendelni. A közgyűlés a tanács javaslatát *elfogadta*.

Sőreghy Mátvás dr. három móraváros-részi utca rendezése érdekében nyújtott be indítványt. A tanács javasolja, hogy ezeknek az utcáknak a rendezését a jövő évi városrendezési programba vegyék fel. A közgyűlés így határozott.

Turcsányi Imre dr. a leánygimnázium ügyében adott be indítványt. Arra kéri a várost, írjon fel a kultuszminiszterhez és kérje a szegedi felsőbb leányiskolának leánygimnáziummá való fejlesztését. A tanács az indítványt azzal mutatja be a közgyűlésnek, hogy az indítvány felett térjen napirendre, mert a leánygimnázium fölállítása ügyében legelőször 1910-ben, majd 1911-ben s végül az idén februárban már fölirt a kultuszminiszterhez, aki éppen most tárgyal szakközgeivel a leányiskolák fejlesztéséről. Turcsányi Imre dr. elfogadja a tanács javaslatát, de kéri, hogy a leánygimnázium ügyében sürgősen intézkedjék, nehogy más város elhalássa Szegedtől. A közgyűlés a tanács javaslatát *elfogadta*.

Hoffer Jenő a zenepalota sürgős fölépítésére tett indítványt. Azt javasolja, hogy a zenepalota költségeihez még hiányzó 300000 koronát kölcsön útján szerezze meg a város, de a palota építését haladéktalanul kezdjék meg. A tanács javasolja a közgyűlésnek, hogy *adjon fölhatalmazást a pályázati feltételek elkészítésére és a hiányzó összeg megszerzésére*, az építkezés megkezdésének határidejét pedig később állapítsák meg. A közgyűlés a tanács javaslatát *elfogadta*.

Kecskeméti Antal a szegedi ipar támogatása érdekében tett indítványt. (Tegnap számban részletesen ismertettük.) A tanács az indítványt, kivéve azokat a részleteket, amelyek a közszállítási szabályrendelettel ellenkeznek, egész terjedelmében elfogadásra ajánlja. Így határoztak.

Majd *választás* következett. Üresedésben volt a vámpénztári ellenőr és a gépész állása. Vámpénztári ellenőrnek szótöbbséggel Kovács Ernőt, gépésznek pedig Domokos Pált választották meg.

Az elnök ezután az ülést berekesztette és folytatását holnap délután négy órára tűzte ki.

A boszniai tartalékosokat kicserélik.

Bécsből jelentik: A király elrendelte, hogy az 1902—1905-ik évi tartalékosokat és póttartalékosokat és a legtöbb kedvezményű más tartalékosokat, akiket annak idején a *boszniai, hercegovinai és dalmátországi létszám-főlemelések miatt behívtak, elbocsássák* és a mennyiben tartalékos legénységek rendelkezésre állnak, *ifjabb tartalékosok és nem kedvezményes póttartalékosok által pótolassanak*. Ez a rendelkezés egyrészt arra vezethető vissza, hogy a *külső helyzet* a boszniai, hercegovinai és dalmátországi csapatok *létszámának leszállítását nem teszi lehetségessé*, másrészt pedig arra az igyekezetre, hogy az immár több hónap óta aktív szolgálatban lévő tartalékosoknak és póttartalékosoknak lehetővé tegyék, hogy családjukhoz visszatérjenek. A régebbi tartalékos legénységet csak a fiatalabb korosztályok megérkezése után fogják elbocsátani.

tatlan kegyben állottam és minden nap elkísérhettem az édest és fivérét az egész Flórián-utca végig a fasorig. Midőn azonban egyszer hazafelé mentem és a csodatévő verset ezredszer suttoztam el magamban, váratlanul rámtámadt a Schauhübler s vörösrőccel, magasra emelt könyvcsemővel nekem esett. „Gallia omnis divisa est in partes tres” — egész Gallia három részre oszlott, — azonban az a könyv, mely így kezdődött, kiesett a Lojzi szíjából és nem három, hanem ötven részre oszolva hullott a sárba. S ez volt a megmentőm, mert időt adott a gyors menekülésre a sokkal erősebb, de különben is örülten féltékeny vetélytársam elől.

Hogy milyen forgandó a szerencse, az néhány nap előtt világos lett előttem. Költeményem fénye elhomályosult egy valódi régi mexikói levélybélyegtől, melyet Schauhübler szerzett és amellyel a bélyeggyűjtő kis Himmelmann elragadta. Igen, nem volt már kétség benne: Nekem, a költőnek, tágitanom kellett a piszkos, régi mexikói bélyeg elől. Mit ért az, hogy a polgáristák, a gimnázisták esküdt ellensége ellen győzedelmes csatát vezettem? Ennek a hőstettnek híre nem jutott el „hozzá”, hanem eljutott az igazgatóm fülébe. Így egy egész vasárnap délelőttön a magányos iskolateremben új versen gondolkozhattam, mely az első hangulatban és szépségben kétségen kívül felülmúlta volna, ha...

Igen... ha hirtelen mindennek vége nem lett volna. Mert már másnap a szép

Felicitás egy csinos hadnagy kíséretében állott az iskola előtt. Karját gyöngéden a hadnagyéba fűzte, aki a daxlit tartotta. Reánk, fiukra, vetett egy hüvös, gunyosan nevető tekintetet s a boldog katonával sugdosott, a nélkül, hogy tovább törődött volna velünk. A kis Himmelmann, aki az értékes mexikói tulajdonosa volt, zavarodottan járt ide-oda.

Lojzi hozzám csatlakozott s barátságosan meghívott, hogy menjek vele el a Schönbörn-parkba. Ott azzal adtunk a nap szomorú jelentőségének kifejezést, hogy az üres padokat megvetettük és két széket béreltünk. Hogy a toprongyos székes asszony életünkben először „doktor urnak” szólított minket, csak lényegtelenül enyhítette a mi sötét hangulatunkat.

Itt ültünk és szégyeltük magunkat egymás előtt s a Schauhübler megfedekezett a zsebkendőjéről és az orrát jó, öreg szokás szerint a kabátja ujjába törülte. Azután megígérte, hogy nekem adja a pisztolyát a husz patronnal együtt s örök barátságot esküdöttünk, hogy a vérből közösen igyunk, mint ezt May Károly írja. Azonban — legyünk csak őszinték! — mindezt csak kétségbeesésünkben, szégyenletünkben és fájdalomunkban tettük.

— Miért vagy olyan piros, öregem!? — szóltam. — Szégyenled talán, hogy egyszer mi is fiatalok és ostobák voltunk? No, koccints velem a mi gyermekkorunkra, mely oly bolond és boldog volt!

Poharaink csengőn összekoccantak.